

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Ένα διαχρονικό κείμενο του Νέστορ Μαχνό από το 1926.

«Το ότι το σύγχρονο Κράτος είναι η οργανωτική μορφή μιας αρχής βασισμένης στην αυθαιρεσία και τη βία στην κοινωνική ζωή των ειλώτων δεν έχει να κάνει με το αν αυτό είναι «αστικό» ή «προλεταριακό»».

Το ότι το σύγχρονο Κράτος είναι η οργανωτική μορφή μιας αρχής βασισμένης στην αυθαιρεσία και τη βία στην κοινωνική ζωή των ειλώτων δεν έχει να κάνει με το αν αυτό είναι «αστικό» ή «προλεταριακό». Βασίζεται στον καταπιεστικό συγκεντρωτισμό, που προκύπτει από την άμεση βία μιας μειοψηφίας που παρατάχθηκε κατά της πλειοψηφίας. Για να εφαρμόσει και να επιβάλει τη νομιμότητα του συστήματός του, το Κράτος καταφεύγει όχι μόνο στα όπλα και τα χρήματα, αλλά και στα ισχυρά όπλα της ψυχολογικής πίεσης. Με τη βοήθεια τέτοιων όπλων, μια μικρή ομάδα πολιτικών επιβάλλει την ψυχολογική καταστολή μιας ολόκληρης κοινωνίας και, ειδικότερα, των μαστιζόμενων μαζών, προετοιμάζοντάς τις έτσι ώστε να αποσπάσει την προσοχή τους από τη δουλεία που θέσπισε το Κράτος.

Πρέπει λοιπόν να είναι σαφές ότι αν θέλουμε να καταπολεμήσουμε την οργανωμένη βία του σύγχρονου Κράτους, πρέπει να αναπτύξουμε ισχυρά όπλα, αντίστοιχα με το μέγεθος του καθήκοντος.

Μέχρι στιγμής, οι μέθοδοι κοινωνικής δράσης που εφαρμόζει η επαναστατική εργατική τάξη ενάντια στην εξουσία των καταπιεστών και των εκμεταλλευτών – το Κράτος και το Κεφάλαιο – σύμφωνα με τις ελευθεριακές ιδέες, ήταν ανεπαρκείς για να οδηγήσουν τους εργάτες στην ολοκληρωτική νίκη.

Έχει συμβεί στην Ιστορία οι εργάτες να νικήσουν το Κεφάλαιο, αλλά η νίκη ξεγλύστρησε στη συνέχεια από τα χέρια τους, επειδή αναδύθηκε κάποια Κρατική εξουσία, που συγχώνευσε τα συμφέροντα του ιδιωτικού κεφαλαίου και εκείνου του Κρατικού καπιταλισμού χάριν της επιτυχίας των εργατών.

Η εμπειρία της Ρωσικής επανάστασης έχει εκθέσει κατάφωρα τις ελλείψεις μας πάνω σε αυτό το θέμα. Δεν πρέπει να το ξεχνάμε αυτό, αλλά θα έπρεπε μάλλον να εντοπίσουμε αυτές τις ελλείψεις. Μπορούμε να αναγνωρίσουμε ότι ο αγώνας μας ενάντια στο Κράτος στη Ρωσική επανάσταση ήταν αξιοσημείωτος, παρά την αποδιοργάνωση που είχαν οι γραμμές μας: αξιοσημείωτος κυρίως όσον αφορά την καταστροφή αυτού του απεχθούς θεσμού.

Αλλά, αντίθετα, ο αγώνας μας ήταν ασήμαντος στον τομέα της οικοδόμησης της ελεύθερης κοινωνίας των εργατών και των κοινωνικών δομών της, οι οποίες θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν ότι θα ευημερούσε πέρα από την κηδεμονία του Κράτους και των κατασταλτικών του θεσμών.

Το γεγονός ότι εμείς οι ελευθεριακοί κομμουνιστές ή αναρχοσυνδικαλιστές αποτύχαμε να προβλέψουμε την πορεία της Ρωσικής επανάστασης και ότι αποτύχαμε να βιαστούμε να αναπτύξουμε εγκαίρως νέες μορφές κοινωνικής δραστηριότητας, οδήγησε πολλές ομάδες και οργανώσεις μας να αμφιταλαντευτούν ξανά στην πολιτική και κοινωνικο-στρατηγική τους πολιτική στο πολεμικό μέτωπο της Επανάστασης.

Αν θέλουμε να αποφύγουμε μια μελλοντική υποτροπή σε αυτά τα ίδια λάθη, όταν θα συμβεί μια επαναστατική κατάσταση, και προκειμένου να διατηρήσουμε τη συνοχή και τη συνεκτικότητα της οργανωτικής μας γραμμής, πρέπει πρώτα απ' όλα να συγκεντρώσουμε όλες μας τις δυνάμεις σε ένα λειτουργικό συλλογικό όργανο, έπειτα χωρίς περαιτέρω ντόρο, να καθορίσουμε την επικοινωνιακή μας αντίληψη των οικονομικών, κοινωνικών, τοπικών και εδαφικών μονάδων, έτσι ώστε να περιγράφονται συνοπτικά λεπτομερώς (ελεύθερα σοβιέτ), και ειδικότερα να περιγράφουν σε γενικές γραμμές τη βασική επαναστατική τους αποστολή στον αγώνα ενάντια στο Κράτος. Η σύγχρονη ζωή και η Ρωσική επανάσταση το απαιτούν αυτό.

Όσοι έχουν αναμειχθεί με τις ίδιες τις τάξεις των εργατικών και των αγροτικών μαζών, συμμετέχοντας ενεργά στις νίκες και τις ήττες των εκστρατειών τους, πρέπει αναμφίβολα να καταλήξουν στα δικά μας συμπεράσματα, και πιο συγκεκριμένα σε μια εκτίμηση ότι ο αγώνας μας ενάντια στο Κράτος θα πρέπει να συνεχής μέχρις ότου το Κράτος εξαλειφθεί παντελώς: θα αναγνωρίσουν επίσης ότι ο πιο σκληρός ρόλος σε αυτόν τον αγώνα είναι ο ρόλος της επαναστατικής ένοπλης δύναμης.

Είναι βασικό η δράση των ενόπλων δυνάμεων της Επανάστασης να συνδεθεί με την κοινωνική και οικονομική μονάδα, όπου ο εργάτης θα οργανωθεί από τις πρώτες μέρες της επανάστασης, έτσι ώστε να μπορέσει να συσταθεί η πλήρης αυτοοργάνωση της ζωής, μακριά από όλες τις κρατικές δομές.

Από αυτή τη στιγμή και εξής, οι αναρχικοί πρέπει να επικεντρώσουν την προσοχή τους σε αυτή τη διάσταση της Επανάστασης. Πρέπει να είναι πεπεισμένοι ότι, αν οι ένοπλες δυνάμεις της επανάστασης οργανωθούν σε τεράστιους στρατούς ή σε πολλά τοπικά ένοπλα αποσπάσματα, δεν θα μπορούν παρά να υπερνικήσουν τους εν ενεργεία και υπερασπιστές του Κράτους, και ως εκ τούτου να επιφέρουν τις συνθήκες που χρειάζεται ο λαός που υποστηρίζει την επανάσταση, έτσι ώστε να μπορεί να κόψει όλους τους δεσμούς με το παρελθόν και να κοιτάξει τις τελευταίες λεπτομέρειες της διαδικασίας οικοδόμησης μιας νέας κοινωνικοοικονομικής ύπαρξης.

Ωστόσο, το Κράτος, θα μπορέσει να κρατηθεί γερά σε μερικούς τοπικούς θύλακες και θα προσπαθήσει να βάλει πολυάριθμα εμπόδια στην πορεία της νέας ζωής των εργατών, επιβραδύνοντας το ρυθμό εξέλιξης και την αρμονική ανάπτυξη νέων σχέσεων που βασίζονται στην πλήρη χειραφέτηση του ανθρώπου.

Η τελική και πλήρης εξάλειψη του Κράτους μπορεί να επιτευχθεί μονάχα όταν ο αγώνας των εργατών είναι προσανατολισμένος σε πιο ελευθεριακές γραμμές, όταν οι εργάτες θα καθορίζουν οι ίδιοι τις δομές της κοινωνικής τους δράσης. Αυτές οι δομές θα πρέπει να υιοθετούν τη μορφή οργάνων κοινωνικής και οικονομικής αυτοδιεύθυνσης, τη μορφή ελεύθερων «αντι-εξουσιαστικών» σοβιέτ. Οι επαναστατημένοι εργάτες και οι εμπροσθοφυλακές τους – οι αναρχικοί – πρέπει να αναλύουν τη φύση και τη δομή αυτών των σοβιέτ και να καθορίζουν εκ των προτέρων τις επαναστατικές τους λειτουργίες. Από αυτό, κυρίως, θα εξαρτηθεί η θετική εξέλιξη και ανάπτυξη των αναρχικών ιδεών στις τάξεις εκείνων που θα επιτύχουν την εξάλειψη του Κράτους για λογαριασμό τους προκειμένου να οικοδομήσουν μια ελεύθερη κοινωνία.

Μετάφραση: Αιχμή